

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 442/2010-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť PhDr. D. R. a R. R., obaja bytom M., zastúpených advokátkou Mgr. R. Z., B., ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 22/2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PhDr. D. R. a R. R. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júna 2010 doručená sťažnosť PhDr. D. R. a R. R., obaja bytom M. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou Mgr. R. Z., B., ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 22/2010.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uvádzajú:

„Do 20. 04. 2004 sme boli spoločníkmi obchodnej spoločnosti L., spol. s r. o. so sídlom B., a to tak, že PhDr. D. R. sa na základnom imaní spoločnosti podieľala úplne splateným peňažným vkladom vo výške 40 000,- Sk (14 % podiel na čistom obchodnom imaní spoločnosti) a R. R. zase úplne splateným peňažným vkladom vo výške 160 000,- Sk (67 % podiel na čistom obchodnom imaní spoločnosti). Tretím spoločníkom spoločnosti bola spoločnosť V., spol. s r. o. so sídlom B., ktorá sa na podnikaní spoločnosti podieľala nepeňažným vkladom vo výške 8 614 000,- Sk (19 % podiel na čistom obchodnom imaní spoločnosti).

Dňa 20. 04. 2004 sme uzavreli s Mgr. V. S., B. zmluvu o pôžičke, na základe ktorej sme si od neho požičali peňažnú čiastku vo výške 5 000 000,- Sk a s obchodnou spoločnosťou O. s. r. o. so sídlom B. v zastúpení Mgr. V. S. ako konateľa spoločnosti ďalšiu zmluvu o pôžičke, na základe ktorej sme si požičali peňažnú čiastku vo výške 2 000 000,- Sk.

Za účelom zabezpečenia oboch zmlúv sme, okrem iných zabezpečovacích prostriedkov, poskytli na naliehanie Mgr. V. S. zabezpečenie pôžičiek aj obchodnými podielmi, ktoré sme vlastnili v spoločnostiach L., spol. s r. o. a V., spol. s r. o.

Dňa 20. 04. 2004 sme preto s Mgr. V. S. uzavreli zmluvy o prevode obchodných podielov v spoločnosti L., spol. s r. o. a v spoločnosti V., spol. s r. o., ktoré mali byť schválené na základe rozhodnutí mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti L., spol. s r. o. dňa 20. 04. 2004 a v ten istý deň na základe rozhodnutí mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti V., spol. s r. o.

Napriek dohode s Mgr. V. S. o tom, že zmluvy o prevodoch obchodných podielov mali plniť len zabezpečovaciu funkciu, nie však uhradzovaciu (za týmto účelom všetky vyhotovenia zmlúv, ako aj dokumentov, týkajúcich sa konaní mimoriadnych valných zhromaždení spoločností L., spol. s r. o. a V., spol. s r. o. boli uložené v trezore Mgr. V. S.), Mgr. V. S. zmluvy o prevodoch obchodných podielov v spoločnosti L., spol. s r. o. ako aj v spoločnosti V., spol. s r. o. zaregistroval v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, a tak sa stal výlučným vlastníkom obchodných spoločností L., spol. s r. o. a V., spol. s r. o.

S takýmto postupom Mgr. V. S. sme nesúhlasili a žiadali sme od neho vrátenie obchodných podielov. Mgr. V. S. nesúhlasil, a preto dňa 3. 8. 2004 sme podali na neho trestné oznámenie. Na jeho podklade vyšetrovateľ PZ začal Mgr. V. S. ako obvineného trestne stíhať za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona (uznesenie č. ČVS: PPZ-11/BOK-S-I-2004 zo dňa 1. 10. 2004; napokon trestné konanie bolo ukončené zastavením).

Keďže mimoriadne valné zhromaždenia v spoločnostiach L., spol. s r. o. a V., spol. s r. o. v skutočnosti neprebehli, a to z dôvodu, že cieľom a účelom uzavretia zmlúv o prevode obchodných podielov nebolo nadobudnutie vlastníckeho práva k obchodným podielom Mgr. V. S., žalobou zo dňa 12. 07. 2004 sme sa domáhali vyslovenia neplatnosti uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti L., spol. s r.o. zo dňa 20. 04. 2004 a žalobou zo dňa 12. 07. 2007 sme sa súbežne domáhali vyslovenia neplatnosti uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia aj spoločnosti V., spol. s r. o.“

V ďalšej časti sťažnosti sťažovatelia uvádzajú, že „Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 9 Cbs 90/04-307 zo dňa 14. 02. 2006 určil, že žalobou napadnuté uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti L., spol. s r. o. zo dňa 20. 04. 2004, ktorými došlo ku schváleniu prevodov obchodných podielov na Mgr. V. S., ako aj o tom, že došlo k odvolaniu R. R. z funkcie konateľa spoločnosti a menovaniu Mgr. V. S. do funkcie konateľa spoločnosti sú neplatné...

Mgr. V. S. ako štatutárny zástupca jediného spoločníka spoločnosti L., spol. s r. o. dňa 13. 03. 2006, t. j. mesiac po tom, čo došlo k vyhláseniu citovaného rozsudku Krajského súdu v Bratislave, rozhodol o tom, že spoločnosť L., spol. s r. o. zrušuje z dôvodu, že nemá majetok, hoci v skutočnosti spoločnosť L., spol. s r. o. mala rozsiahle majetkové práva.

Dňa 25. 04. 2006 Obchodný register Okresného súdu Bratislava I bez nášho vedomia vymazal obchodnú spoločnosť L., spol. s r. o. z Obchodného registra...

Podľa vyznačenej doložky právoplatnosti a vykonateľnosti, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Cbs 90/04-307 zo dňa 14. 02. 2006 nadobudol právoplatnosť dňa 24. 4. 2006.

Predmetný rozsudok bol Krajským súdom v Bratislave podaný na pošte dňa 20. 04. 2006.

Bez akéhokoľvek kontaktu s nami, ako aj bez akejkol'vek korešpondencie, Najvyšší súd Slovenskej republiky nám dňa 23. 04. 2007, t. j. takmer jeden rok po nadobudnutí právoplatnosti a vykonateľnosti prvostupňového rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, nám doručil uznesenie č. k. 2 Obo 58/2007 zo dňa 28. 03. 2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27. 04. 2007 a na základe ktorého, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Cbs 90/04-307 zo dňa 14. 02. 2006 zrušil a konanie zastavil...

Z indícií samotného Mgr. V. S. sme získali podozrenie, že hoci súdne konanie vedené Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 9 Cbs 90/04 bolo právoplatne skončené, Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci koná. Preto najskôr telefonicky, potom písomne dňa 19. 03. 2007 sme žiadali, aby nám Najvyšší súd Slovenskej republiky umožnil nahliadnuť do spisu. Najvyšší súd Slovenskej republiky nám to neumožnil z dôvodu, že spis sa nenachádza v spisovni, ale u sudcu JUDr. J. Š., ktorý ho odmieta vydať. Z tohto dôvodu sme dňa 28. 03. 2007 podali sťažnosť, po tom, čo dňa 26. 03. 2007 sa PhDr. D. R. snažila priamo telefonicky získať spis od sudcu JUDr. J. Š. (príloha č. 4). Po mimoriadne dramatickom telefonáte sme získali podozrenie o nezaujatosti sudcu JUDr. J. Š. a preto podaním zo dňa 2. 4. 2007 sme podali proti nemu námietku zaujatosti. Predseda Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nám listom zo dňa 27. 4. 2007 oznámil, že našu sťažnosť obdržal až po tom, čo bolo dňa 28. 3. 2007 vo veci rozhodnuté. K námietke zaujatosti sa Najvyšší súd Slovenskej republiky nevyjadril.

Do spisového materiálu sme sa dostali až na Krajskom súde v Bratislave, a to dňa 4. 5. 2007, z ktorého sme sa dozvedeli, že Najvyšší súd Slovenskej republiky listom zo dňa 01. 03. 2007 predložil Krajskému súdu v Bratislave list fyzickej osoby Mgr. V. S. zo dňa 04. 01. 2007 (doručené 05. 01. 2007), ktorým žiadal zrušenie vyznačenia doložky právoplatnosti na rozsudku Krajského súdu v Bratislave. Zároveň Najvyšší súd Slovenskej republiky Krajskému súdu v Bratislave oznámil, že uvedené podanie Mgr. V. S. je potrebné považovať za opravný prostriedok...

Dňa 22. 5. 2007 sme na Najvyšší súd Slovenskej republiky podali dovolanie proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Obo 58/2007 zo dňa 28. 3. 2007 (príloha č. 6), a to podľa § 237 písm. e) a f) Občianskeho súdneho poriadku. Prípustnosť dovolania sme videli v tom, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod

sp. zn. 2 Obo 58/2007 bez návrhu, t. j. pri absencii odvolania účastníkom konania a že v tomto konaní nám odňal možnosť konať pred súdom.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obdo V 43/2007 zo dňa 20. 8. 2009, Najvyšší súd Slovenskej republiky nášmu dovolaniu vyhovel a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Obo 58/2007 zrušil... Dospel k záveru, že spoločnosť L. spol. s r.o. zanikla výmazom z obchodného registra bez právneho nástupcu, teda stratila procesnú spôsobilosť a ak túto procesnú spôsobilosť stratila pred tým, ako rozhodnutie súdu prvého stupňa nadobudlo právoplatnosť (§ 107 ods. 1, 4 Občianskeho súdneho poriadku), v takom prípade súd prvého stupňa svoje rozhodnutie mal zrušiť a konanie zastaviť.

Následne Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 9 Cbs 90/2004-515 zo dňa 4. 12. 2009 svoj rozsudok č. k. 9 Cbs 90/2004-307 zo dňa 14. 2. 2006 zrušil a konanie zastavil, a to z dôvodu, že pred nadobudnutím právoplatnosti rozsudku č. k. 9 Cbs 90/2004-307 došlo k výmazu žalovanej spoločnosti L. spol. s r.o. ...

Proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sme dňa 1. 2. 2010 podali odvolanie, nakoľko so zrušením rozsudku sme nesúhlasili...

Najvyšší súd Slovenskej republiky, sudca JUDr. J. Š., ako odvolací súd uznesenie Krajského súdu v Bratislave uznesením sp. zn. 1 Obo 22/2010 potvrdil. Skutočnosť, že o veci opätovne rozhodoval sudca JUDr. J. Š., hoci proti jeho osobe sme podali námietku zaujatosti už dňa 2. 4. 2007..., ktorú predseda Najvyššieho súdu Slovenskej republiky neriešil meritorne..., sme sa dozvedeli až doručením jeho uznesenia...“.

Sťažovatelia tvrdia, že najvyšší súd «potvrdením zrušenia právoplatného rozsudku Krajského súdu v Bratislave tak postupoval v rozpore a neakceptujúc ustanovenie § 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého „Len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova“.».

Podľa názoru sťažovateľov „Najvyšší súd Slovenskej republiky spoločne s Krajským súdom v Bratislave nesprávne aplikoval ustanovenia § 107 ods. 1 a ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku súdom, na základe ktorých bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušený a konanie zastavené.

V danom prípade ustanovenie § 107 ods. 1 a ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku je nevyhnutné aplikovať primerane a predovšetkým v súčinnosti s ustanoveniami § 1 a § 156 Občianskeho súdneho poriadku.“.

Sťažovatelia poukazujú na tú skutočnosť, že „k zrušeniu rozsudku Krajského súdu v Bratislave došlo podľa ustanovenia § 107 ods. 1 a ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré ustanovenie zrušenie rozsudku vôbec neumožňujú.

Nielen ustanovenia § 107 ods. 1 a ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku neumožňujú zrušenie už raz vyhláseného rozsudku, ale bez zahájenia odvolacieho konania v danom prípade žiadne z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku neumožňujú zrušenie rozsudku uznesením súdu, ktorý rozsudok vyhlásil.“.

Podľa tvrdenia sťažovateľov «zrušenie vyhláseného rozsudku bez toho, že by takýto postup umožňovalo ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku tak, ako sa to uskutočnilo v danom prípade, je v priekrom rozpore s ustanovením čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého „Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“. Keďže súd medzi štátne orgány nepochybne patrí, je zrejmé, že nie je prípustné, aby súd rozhodoval inak, ako v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje Občiansky súdny poriadok (okrem iných právnych predpisov).».

Podľa názoru sťažovateľov uvedeným postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 22/2010 bolo porušené ich základné právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovatelia napadnutým postupom najvyššieho súdu v uvedenej veci súčasne namietajú porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť tým, že „postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Krajského súdu v Bratislave nám bolo zamedzené vyjadriť sa k predmetu konania tak, aby sa Krajský súd v Bratislave, ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberali nezákonným výmazom spoločnosti L., spol. s r. o. z Obchodného registra.

Ako vyplýva z odôvodnení uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Krajského súdu v Bratislave konanie bolo zastavené z dôvodu, že registrový súd vymazal spoločnosť L., spol. s r. o. z Obchodného registra. V dôsledku tejto skutočnosti, súdy konštatovali, že spoločnosť L., spol. s r. o. stratila spôsobilosť byť účastníkom konania.

Keďže Krajský súd v Bratislave nám nedal žiadnu možnosť vyjadriť sa k predmetu konania, neskúmal ani nezákonný výmaz spoločnosti L., spol. s r. o.“

Podľa sťažovateľov k zamedzeniu prístupu k spravodlivému súdnemu konaniu v danej veci došlo aj tým, že „Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodoval prostredníctvom sudcu JUDr. J. Š., proti ktorému sme dňa 2. 4. 2007 podali námietku zaujatosti a ktorý bol navyše osobou, ktorá konala protizákonne, a podľa nášho názoru aj protiústavne.“

Sťažovatelia na základe uvedených skutočností navrhujú, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Práva sťažovateľky PhDr. D. R., bytom M. a práva sťažovateľa R. R., bytom M. na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na spravodlivý proces podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky boli postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. I Obo 22/2010 porušené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný sťažovateľom zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie vo výške 33 000 €, a to do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti ústavného nálezu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľom trovy konania vo výške podľa záverečného vyčíslenia na účet právnej zástupkyne do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti ústavného nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovatelia sa sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 22/2010. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia namietajú porušenie označených základných práv z dôvodu, že najvyšší súd ako odvolací súd potvrdením uznesenia Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Cbs 90/2004 zo 4. decembra 2009 (krajský súd označeným uznesením zrušil vlastný rozsudok zo 14. februára 2006 a konanie zastavil, pozn.) akceptoval zrušenie už raz vyhláseného a právoplatného prvostupňového rozsudku uznesením toho istého súdu, ktorý rozsudok vyhlásil, t. j. krajského súdu.

Zo sťažnosti možno vyvodíť, že jej podstatou je námietka sťažovateľov, podľa ktorej nielen najvyšším súdom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvádzané ustanovenia § 107 ods. 1 a ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) neumožňujú zrušenie už raz vyhláseného rozsudku, ale v danom prípade ani žiadne z ďalších ustanovení

Občianskeho súdneho poriadku bez začatia odvolacieho konania neumožňuje zrušenie rozsudku uznesením súdu, ktorý rozsudok vyhlásil.

Ako vyplýva z odôvodnení uznesení najvyššieho súdu, ako aj krajského súdu, konanie v právnej veci sťažovateľov (žalobcov) proti obchodnej spoločnosti L., s. r. o., Bratislava (ďalej len „žalovaná“), o neplatnosť uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia žalovanej z 20. apríla 2004 bolo zastavené z dôvodu, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „registrový súd“) vymazal žalovanú spoločnosť z obchodného registra. V dôsledku tejto skutočnosti súdy konštatovali, že žalovaná stratila spôsobilosť byť účastníkom konania (od 25. apríla 2006); k strate jej procesnej spôsobilosti teda došlo až potom, keď vo veci rozhodol súd prvého stupňa (14. februára 2006).

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovatelia v sťažnosti síce podrobne odôvodňujú pochybenie registrového súdu pri výmaze žalovanej spoločnosti z obchodného registra, ale preskúmanie postupu registrového súdu v danej veci v konaní pred ústavným súdom (v petite sťažnosti) nenamietajú.

Ústavný súd pripomína, že namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá automaticky aj jeho právomoc na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovatelia sa ochrany základného práva alebo slobody môžu domôcť využitím im dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, IV. ÚS 115/07).

Rozhodovanie ústavného súdu o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založené na princípe subsidiarity sťažnosti, ktorého súčasťou je aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do činnosti všeobecných súdov. Z tohto vyplýva, že sťažnosť podľa označeného článku ústavy nie je bežným prostriedkom na ochranu základných práv a slobôd fyzických alebo právnických osôb; jej uplatnenie prichádza do úvahy až v prípade, keď nápravu pred postupom alebo rozhodnutím týchto súdov už nemožno dosiahnuť štandardným postupom. Ústavný súd stabilne judikuje, že ochrana ústavnosti nie je

a z povahy veci ani nemôže byť v demokratickom právnom štáte iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecných súdov. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade, ak zlyhá ochrana, ktorú môžu v rámci svojej kompetencie poskytnúť všetky ostatné do úvahy prichádzajúce orgány verejnej moci (m. m. IV. ÚS 133/09, I. ÚS 341/09). Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje ultima ratio, teda je nástrojom ochrany základných práv nastupujúcich po vyčerpaní všetkých dostupných efektívnych prostriedkov ochrany práv uplatniteľných v súlade so zákonom v systéme orgánov verejnej moci (IV. ÚS 62/08, I. ÚS 279/09).

Vzhľadom na subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd vyplývajúce z čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je oprávnený preskúmať právoplatné rozhodnutia, opatrenia alebo iné zásahy orgánov verejnej moci, ak nápravu vo veci môže vykonať iný orgán verejnej moci na základe opravných alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľom na ochranu ich základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých sú oprávnení podľa osobitných predpisov (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľov, že odvolací súd potvrdil zrušenie právoplatného rozsudku krajského súdu sp. zn. 9 Cbs 90/2004 zo 14. februára 2006, neakceptujúc tak § 159 ods. 3 OSP (podľa ktorého, len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova), a tým malo byť porušené ich základné právo na prístup k súdu, zo sťažnosti ani z informácie získanej ústavným súdom z príslušného spisu krajského súdu nevyplývalo, že by svoju námietku signalizujúcu porušenie označeného základného práva uplatnili aj po druhýkrát v dovolacom konaní (sťažovatelia už v uvedenej právnej veci napadli dovolaním uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 58/2007 z 28. marca 2007; dovolací súd predmetné uznesenie odvolacieho súdu zrušil uznesením sp. zn. 1 Obdo V 43/2007 z 20. augusta 2009, pozn.). Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľmi namietané pochybenie odvolacieho súdu (aj prvostupňového súdu) je dôvodom na podanie dovolania v zmysle § 237 písm. d) a f) OSP.

Podľa § 237 písm. d) OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo.

Podľa § 237 písm. f) OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Ústavný súd už uviedol, že realizácia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a nasl. ústavy je zabezpečená aj v rámci dovolacieho konania (IV. ÚS 186/2010). Práve preto jednotlivé dôvody prípustnosti dovolania uvedené v § 237 OSP sa musia vykladať tak, aby ich prostredníctvom bola poskytnutá plná ochrana uvedeným článkom ústavy.

Ak boli sťažovatelia toho názoru, že krajský súd ako súd prvého stupňa nemohol vlastným uznesením (autoremedúrou) zo 4. decembra 2009 zrušiť svoj rozsudok zo 14. februára 2006 [nepochybne právoplatný, či už vyznačeným dňom 10. mája 2006, alebo 24. apríla 2006 (podľa senátu krajského súdu 9 Cbs), pozn.], a napriek tomu najvyšší súd ako odvolací súd tento právny záver krajského súdu potvrdil bez toho, aby im umožnil vyjadriť sa k predmetu konania, mali možnosť domáhať sa nápravy porušenia označených základných práv v rámci dovolacieho konania. Nevyužitie tohto prostriedku nápravy sťažovateľmi proti namietanému uzneseniu najvyššieho súdu z 24. februára 2010 zakladá dôvod na odmietnutie ich sťažnosti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, t. j. z dôvodu nevyčerpania „iných právnych prostriedkov, ktoré im zákon na ochranu ich základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie sú sťažovatelia oprávnení podľa osobitných predpisov“).

Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Vzhľadom na túto skutočnosť je bez ďalšieho právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi obsiahnutými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2010